

Barabás Zoltán

Hétpróba

Mezey Katalinnak ajánlom

1. Kaptam az életet.
2. A tudást apránként
szereztem.
3. Tanítottak, tanítottak
becsülni
a szót.
4. Ti azért
ne féljetek:
egyszeri
vagyok.
5. A gyászbeszédeket
már régóta
halogatom,
ameddig csak
lehet.
6. Zavarosan
sorjázó álmaimban
mindig felsikolt
a sötétség
rejtett
lelke.
7. ... reggelre ismét céda tornyokat,
lelakott nagyváradi házakat rak
egy suta kéz
az Istenfiú
mezítelen
lábai
elé.

Hova menekülhetnék?

Koncsol Katica emlékére

Erőtlenül,
behuny
szemmel
ébrekedek.

*A földön vagyok.
Még inkább bent a földben.
Mégis úgy szédülök,
mint aki magas erkélyről
kihajolva nézi,
hogy ibolyák fakadoznak
hanyag és bús kövek közt.*

*Talán már azt sem tudom,
mire való a tavasz.¹*

Akárcsak az ének, a dajkadal
vagy egy fájva fájó verssor,
úgy gyalogoltam át
az életen.

László,
engedj
engem
elmenni...

Jól tudod:
nincsenek külön mennyországok.
Ha odajutunk,
együtt maradunk.

Egyetlen földi
életre szabott
esendőségemből
nélküled hova
menekülhetnék?

Portrékíséret

Még egyenletesen lélegzik.

Aztán
megrándul
a teste.

Uram,
ma is látom
az arcát,

az ismeretlent,
az egyszer láthatót,
amely lassan,

de
nagyon
lassan elvásik

a magát
tükkörtelenül bámuló
éjszakában.

¹ Csoóri Sándor: Az én ostoba Hiszekegyem

Goron Sándor

himnusz egy látomásról

és akkor megjelentek
az évszakok Neked

havat szitált
havat szitált
az ég a jégre
hogyan megdermeszen
a táj fehérsége
de te már olyan voltál
mint hús-vér szobor
s hallgattad a felhők sirását

és akkor madarak raja
ujjongta be az egeket
zöldbe serkent a táj
s e zöld mint csodaforrás
áradt szét
terjedt egyre

de te csak álltál
elbűvölten álltál
az időzuhanyban

és akkor aranysugarak
gyúltak ki rendre
langy lehelet vegyült
lassan a csendbe
s ezernyi látomás
pergett szét előtted
mint éjjelente
álmok vásznain

de te csak álltál
mozdulatlan álltál

és akkor a szelek istene
megpendítette lombciteráját
s pompázó avarszőnyeg
fonódott köréd

de te csak álltál
álltál mozdulatlan

és akkor sötétre
világos jött
és világosra
sötét

bezárult az idő köre
hogyan megnyílnék
ismét

Pataki István

fások

1.
a kérges lélek a fában
csak tüzelőt lát
élete csupa vacogás

2.
a fában benne az ég
a madár
ahogy viharban fiókat védené
fészkeére száll

3.
szeretni akartam az embereket.
nem hagyták.

faragjátok
a kopjafám

műsorvezető a szavalóversenyen

mint virágpermet
belengi a termet

s magával is ragadna
mint csibét a héja
ha eldobná fekete mikrofonját
s karcsú fehér ujjai körbefonnák
kakasom szederjes taróját

(talán a verseket is szebben szavalnák)

nővérke a gyógyuldából

tekintetemmel óvom
ahogy zergeként szökdell át
a forgalmas úton

talán megmentem
nem kell köszönetet rebejen

ám csak legyen majd benne
némi hála
hogyha éjfél tájban
bekopogok a gyógyuldába

farokficammal

bökkbök

a szép presbiter asszonynak

immár túl a hatvanon
a szépasszony hat vajon?
mindig arra vágyom: hasson
kibírom én háton hason

Oláh József

A nyúl

A folyó vize piszkos-zölden örvénylett a karcsú híd alatt. Az apró hullámokon szemétdarabkák bukdácsoltak. Félig rothadt levelek és gallyacskák közül, valahonnan a mélyből egy ápolatlan arcú alak bámult szemtelenül a szemébe. Járművek nem jártak arra (a híd túl keskeny lett volna), gyalogosok sem indultak még meg a zivatar után. Összehúzta a nyakán szakadt esőkabátját, és indulni akart, de még egy utolsó pillantást vetett a vízre. Nem tudta miért, de érezte, még néhány pillanatig várnia kell. Mire? Talán csak a következő hullámra. És . . . itt van! Ez az! Apró csobbanással tűnt elő a vízből egy fehér-fekete bunda. Elkeseredett, tüsszentő hörgés, aztán ismét egy csobbanás és már egy sáros, iszapos fűcsomó volt felül. Aztán megint a bunda, aztán megint fűcsomó, és így tovább.

A szenvtelen emberek határozottságával kapott a furcsa „hordalék” után azzal az állati ösztönnel, amivel az egyik bajba jutott lény a másikat vagy kisegíti, vagy eltíporja saját szabadulásának reményében.

„Szegény macska!” – mondta csak úgy megszokásból. Nem valakinek, csak úgy!

A víz elég közel volt a hídhöz, ha a korlát alatt azonnal kihajol, elkaphatta volna. De már tovább sodorta az ár néhány centiméterrel, így nem érhetette el. És a távolság centiről centire nőtt.

Döntött.

Futásnak eredt. Lekanyarodott a folyópartra, néhány méter után megállt, letört egy ágat. Az iszapos parton leereszkedett egészen a vízig. Éppen előtte tűnt fel a fehér-fekete bunda. Kinyújtózott, amennyire bírt, megpróbálta közelebb húzni, ám az ág rövid volt. Épp csak a levelek súrolták. A víz pedig megállás nélkül továbbsodorta az állatot. Utána akart lépni, de bal lába beleragadt a sárba, és mikor ki akarta rántani, a szakadt cipő ott maradt. Ő pedig, a lendülettől egyensúlyát veszítve, elvágódott félig a vízbe, félig az iszapba cuppanva.

Feltápaszkodott. „A fene egye meg!” – vágta sáros cipőit a bokor tövébe, utánuk pedig sártól csepegő esőköpenyét is. „Hogy enne meg a fene!”

Lehajolt, hogy lemossa kezéről a sarat, és akkor ismét előtűnt a habok közül az állat. Egy vitást hallatott, ami bugyborékolásban végződött.

„Micsoda?! Az ördög vigye ezt a nyavalyás pocsolját! Most már csak azért is!” Ledobta térdén kosztól fényes tréningnadrágját, ujjak helyett rojtokban végződő trikóját, a parton a sodródó állat elé került, és belegázolt a vízbe. És végre már majdnem elérte, csak egy lépés és . . . egyik lábujjába éles fájdalom hasított. Szinte hallani vélte, amint az iszapban rejtőző üvegcserep belevág az amúgy is kiázott ujjbegybe. „Na a szűzmáriáját! Hát még ez is!” – próbálta helyre tapasztani a fityegő bőrdarabot fél lábon egyensúlyozva. A lecseppenő vércseppet elsodorta egy, a

lába körül keletkezett örvényecske, majd ismét lecseppent egy csepp elvegyülve a piszkos vízben. „Megfogom azt a macskát, és ha van még benne egy csepp élet, hát kicsavarom belőle!” Beleköpött a vízbe, mintha megebző ellenfelét köpte volna szembe, és egy-két ugrással utolérte a zsákmányt. Durván elkapta a tarka bundácskát, és már tekerte is volna a nyakát, de a keze megállt félúton. Egy csapzott bundájú, fehér-fekete nyulat tartott a kezében. Még mindig görcsösen kapaszkodott egy fűcsomóba, amitől menekülését remélte. Az egész kis állat csupa feszültség volt, és mikor levegőhöz jutott, utolsó energiáit összeszedve, még erősebben szorította magához különös tutaját.

„Nem macska!” – jegyezte meg, majd a bizonyosság kedvéért megismételte. Kiment a partra, és bár csipődött a vágás lábujján, egyfajta elégtételt érzett. Mikor kiért a vízből, visszafordult és „Pfuji!” – köpött bele, ha lehet még több gyűlölettel. A nyulat lefejtette a fűcsomóról, és betekerte valaha fehér trikójába. Megdörzsölte egy kicsit, amitől egészen helyre jött. Furcsa, rövideket tüszentett még, de már megállt a lábán.

Felvette nadrágját, cipőjét, esőkabátját és elindult, de ezúttal nem nézett le a hídról. Hóna alatt gazdamódra óvva vitte a megmentett nyulat.

„Na miccsinátál hát, te? Kellettél-e valakinek?” – kérdezte az öreg cigányasszony.

„Nem” – felelte kurtán, és leült a sárkunyhó küszöbére. Elővette zsákmányát, és betette a kunyhóba. „Itt ez a nyúl, oszt vigyázzon rá. Én még elmegyek a telepre, hátha kell lapátos”. Trikóját útközben vette fel.

Néhány óra múlva vidáman lépegetett a sáros ösvényen, ami az országúttól a kunyhóhoz vezetett. Messziről kiáltotta: „Kellettem!”. Ahogy közeledett, nyugtalanság fogta el. „Mi ez a füstölgés?” „Hát vigyáztam a nyúlra” – vigyorgott rá a vénasszony az ujját szopogatva. „Mingyán meg is ehettük!”

„Hát maga megsütötte? Én nem úgy mondtam, hogy vigyázzon rá!”

„Hát hogy?” – csodálkozott rá a vénasszony.

„Úgy jól, hogy igazán vigyázzon” – csapta kelletlenül a sarokba szakadt esőköpenyét.

„Annak mán fúhatod a seggit” – vihogott a vénasszony, de látva, hogy fia nem nevet felmordult: „Legfeljebb nem eszel belőle!”

„Na, nem baj, na. Ha megsütötte, hát megvan. Úgyis oda jutott vóna” – azzal leült a küszöbre. Az öregasszony, kezében egy kormos vaslábassal, odacsoszogott és letelepedett fia mellé.

„Kellettem na” – bökte oldalba a fiú.

„Meg az anyádat! Verd hát ki a kezemből, na!” – mordult fel az asszony, de aztán engesztelően mosolyogva nézett rá. Letette kettőjük közé a lábost, és hallgatva nekiláttak. Hamar elfogyott.

„Valahogy olyan sár íze vót, nem?” – jegyezte meg a fiú az utolsó falatoknál.

„Meg az eszed tokja! Ha nem jó, hát minek etted meg?! Vagy mán nem teccik a főztöm? He?”

„Ja? Az de. Csak . . . ssszt!” – szisszent fel, mert belesajdult a lábába, amikor egy csontal próbálta kipiszkálni a sarat lábujján a vágásból.